

Nr 150.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 126 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928; given Stockholms slott den 6 mars 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 126 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g

till

**förordning om ändrad lydelse av 126 § 2 mom. taxeringsförordningen
den 28 september 1928 (nr 379)¹.**

Härigenom förordnas, att 126 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall i nedan intagen del erhålla följande ändrade lydelse:

126 §.

2 mom. Kungl. Maj:t förordnar för högst fem år i sänder minst nio, högst tolv i praktiska värv förfarna män med god kännedom om fastighetsförhållandena i allmänhet att efter kallelse inträda såsom ledamöter i kammarrätten vid handläggning av mål, som i 1 mom. avses. Av dessa personer skola minst tre äga sakkunskap beträffande värdering av virke samt skogsmark och växande skog, minst två beträffande värdering av vattenfallsfastighet, minst två beträffande värdering av jordbruksfastighet i övrigt och minst två beträffande värdering av annan fastighet i övrigt. Avgår sådan person under den tid, för vilken han blivit utsedd, förordnar Kungl. Maj:t annan person i hans ställe.

Vad i — — — i kammarrätten.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

¹ Senaste lydelse se SFS 1930:50.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl.
Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stock-
holms slott den 6 mars 1936.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN,¹ SCHLYTER, WIGFORSS, LEVINSON,
VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför:

I 126 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 21 mars 1930 (nr 50), föreskrives, att Kungl. Maj:t för högst fem år i sänder förordnar minst sju, högst tio i praktiska värv förfarna män med god kännedom om fastighetsförhållandena i allmänhet att efter kallelse inträda såsom ledamöter i kammarrätten vid handläggning av mål angående fastighetstaxering eller virkestaxering. Av dessa personer skola minst tre äga sakkunskap beträffande värdering av virke samt skogsmark och växande skog, minst två beträffande värdering av jordbruksfastighet i övrigt och minst två beträffande värdering av annan fastighet.

Enligt 1 mom. av samma paragraf skola vid handläggning i kammarrätten av mål angående fastighetstaxering eller virkestaxering deltaga tre av rättens ledamöter, därav minst två ordinarie, av vilka sistnämnda en skall vara ordförande, samt beträffande fastighetstaxeringsmål två av de i 2 mom. omförmälda särskilda ledamöterna och beträffande virkestaxeringsmål två av de i samma mom. omförmälda särskilda ledamöter, vilka äga sakkunskap beträffande värdering av virke samt skogsmark och växande skog; dock må utevaro av en av de särskilda ledamöterna icke hindra måls avgörande, därest tre äro om slutet ense.

Rörande ersättning till de särskilda ledamöterna i kammarrätten är stadgat i 145 § 11 mom. taxeringsförordningen. Dylik ledamot, som icke är befattningshavare i statens tjänst, åtnjuter för tid, varunder han varit inkallad till tjänstgöring, dagarvode enligt särskilda grunder. Är sådan ledamot befattningshavare i statens tjänst, skall han för tjänstgöringen åtnjuta, jämte ersättning för mistade avlöningsförmåner, arvode med belopp som bestämmes av Kungl. Maj:t. Även arvoden av sistnämnda slag hava av Kungl. Maj:t bestämts att utgå med vissa belopp för dag.

Enligt beslut den 8 december 1933 har Kungl. Maj:t med stöd av 126 § 2 mom. taxeringsförordningen förordnat tio personer för en tid av fem år, räknat från den 1 januari 1934, att efter kallelse inträda såsom ledamöter i

kammarrätten vid handläggning av mål, som i 1 mom. av sagda paragraf avses. Av de utsedda personerna hava tre uttryckligen angivits äga sakkunskap beträffande värdering av virke samt skogsmark och växande skog. Av de andra ledamöterna torde två ansetts hava särskild sakkunskap i fråga om värdering av jordbruksfastighet i övrigt och återstående fem vara sakkunniga speciellt beträffande värdering av annan fastighet. Bland sistnämnda personer besitter en särskild sakkunskap rörande värdering av vattenfall och vattenkraftverk.

I skrivelse den 16 januari 1936 har *presidenten i kammarrätten* efter samråd med ledamöterna å kammarrättens avdelning för handläggning av mål angående fastighetstaxering och virkestaxering hemställt om vidtagande av sådan ändring i 126 § 2 mom. taxeringsförordningen, att dels minst två av de personer, vilka Kungl. Maj:t förordnar att efter kallelse inträda såsom ledamöter i kammarrätten vid handläggning av dylika mål, förklaras skola äga sakkunskap beträffande värdering av vattenfallsfastigheter, och dels antalet särskilda ledamöter bestämmas till minst sju, högst tolv. Till stöd för framställningen har anförts i huvudsak följande.

Vid tillkomsten av nu ifrågavarande stadganden torde behovet för kammarrätten att äga tillgång till en på värdering av vattenfallsfastighet speciellt inriktad sakkunskap ej varit så starkt framträdande, enär särskilda bestämmelser i fråga om vattenfalls taxering, avvikande från de i allmänhet för taxering av annan fastighet gällande föreskrifterna, då ej funnits. När det emellertid sedermera visat sig, att värderingen av vattenfallsfastigheter måst ske efter delvis andra grunder, hade Kungl. Maj:t, på därom av svenska vattenkraftföreningen gjord framställning, den 2 oktober 1931 förordnat en beträffande värdering av vattenfall och vattenkraftverk sakkunnig person att vara ledamot i kammarrätten vid handläggning av mål angående fastighetstaxering.

Därefter hade ytterligare åtgärder vidtagits för att åt taxeringen av vattenfallsfastigheter giva ökad stadga och tillförlitlighet, i det att genom lag den 22 juni 1932 (nr 291) under punkt 3 av anvisningarna till 9 § kommunalskattelagen införts speciella, efter vattenkraftstekniska linjer utformade regler rörande dylik taxering. Vid handläggningen i kammarrätten av mål angående vattenfalls taxering hade till följd härav den tekniska kunskapen och erfarenheten på vattenkraftsområdet fått större betydelse än förut. En icke ringa ökning av såväl antalet som vikten av nämnda mål syntes också kunna konstateras. Det vore vid sådant förhållande synnerligen önskvärt, att den på taxering av vattenfallsfastigheter speciellt inriktade sakkunskapen bleve i kammarrätten representerad av två ledamöter och att sålunda likställighet skapades mellan vattenfallstaxeringsmålen och övriga fastighetstaxeringsmål. Behovet av två särskilda ledamöter med sådan sakkunskap framträdde även ur den synpunkten, att det vid förfall för en dylik sakkunnig vore av vikt, att annan ledamot med enahanda kompetens funnes att tillgå. Då Kungl. Maj:t för tiden intill utgången av år 1938 redan förordnat det i 126 § 2 mom. taxeringsförordningen angivna maximiantalet särskilda ledamöter, erfordrades i samband med införande av föreskrift om att två av dessa skulle vara sakkunniga beträffande värdering av vattenfallsfastighet, jämväl ökning av nämnda maximiantal; med hänsyn därtill, att möjligheten till förordnande av ytterligare någon sakkunnig torde böra hållas öppen, torde antalet särskilda ledamöter böra bestämmas till minst sju, högst tolv.

De önskemål om ändrade bestämmelser rörande de särskilda ledamöterna i kammarrätten vid handläggning av fastighetstaxeringsmål, som framförts av kammarrättens president efter samråd med ledamöterna å dess avdelning för dylika mål, synas mig beaktansvärda. Jag vill erinra, att förslagets genomförande icke kommer att medföra ökad utgift för statsverket, enär de särskilda ledamöternas ersättning utgår i form av dagarvode. En konsekvens av förslaget torde vara, att minimiantalet särskilda ledamöter höjes från sju till nio.

Föredragande departementschefen hemställer härafter, att ett inom finansdepartementet utarbetat *förslag till förordning om ändrad lydelse av 126 § 2 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379)* förelägges riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Birger Brandt.
